

HAN NASCUT DOS GRANS ARTISTES

Ha quedat poc divulgada una vella anècdota de Sebastià Gasch: que, fa molts anys, ell declarà que havia descobert una artista de talent, la malaguanyada Carmen Amaya. Costava prou de fer, a priori, l'afirmació. Carmen Amaya era, en aquell moment, tot just una nena. Es presentava, encara, en les condicions pitjors: en un "colmao" qualsevol de Montjuïc i amb el simple acompanyament d'una guitarra.

També nosaltres, en un altre sentit, podem fer ara l'afirmació, la qual és que hem descobert l'existència de dos artistes que faran forat: Albert Vidal i Cee Booth, els quals presentaran —aquest mes de setembre mateix, al Romea— un espectacle nou: el "Teatre de màscares i moviment".

Teatre, diuen ells. Cert: allò d'Albert i Cee és teatre, o sigui representació. Teatre, però, on, a més de manca totalment la paraula, tampoc no existeix l'element facial. Albert i Cee han anat més enllà que els mims. S'han cobert el rostre, sempre, amb una careta o màscara. La màscara representa precisament el punt central de les realitzacions; punt que mana, que determina, que exigeix; punt entorn del qual gira tot.

Albert Vidal —de 22 anys— i Cee Booth —una noia aplegosa deliciosa— menyspreuen, així, tota mena d'avantatges. Els mitjans d'expressió de què disposen resulten limitadíssims: només el gest del cos i el moviment dels braços. Amb tot, els resultats queden inversemblants, d'una justesa fora de mida. No cal entendre-hi, no cal ser expert en les disciplines menys divulgades. Albert i Cee arriben a tothom. Fan més: emocionen profundíssimament, convencen del tot. Ells han arribat a l'essència mateix de la vida interpretativa, i el llenguatge utilitzat té validesa universal; ara, ser-hi pel gust exquisit; altrament, per una capacitat d'invenció fabulosa.

Cee Booth procedeix del teatre; també, de la dansa d'escola; Albert Vidal —que tot just ara ha fet el servei militar—, d'aquell altre estadi tan menystingut: del circ. Sense pertanyer a cap família d'artistes, Albert ja feia, als 18 anys, per pur impuls de la vocació, la parella de pallsos. Del circ va aprendre les virtuts millors: la disciplina, l'exigència inversemblant; tot, servit pel talent dels escollits.

Tal com entre els pallsos del circ, Albert i Cee són els inventors de les seves pròpies peces o números; peces adés dramàtiques —el pescador seduït per la sirena, Pierrot i la lluna, la lluita ferotge per la possessió de l'aliment, la mantega desfeta a la paella, la irreductibilitat de la propietat— i, alternades amb elles, còmiques. Cee Booth presenta, per exemple, el número "Clown". No pot existir més precisió, aptitud interpretativa més sobressortint. Tota la peça, malgrat que breu, resulta antològica, tal com són antològics tots els altres números i, això, tot i que els dos artistes, elements únics de la companyia, encara no s'hagin, amb prou feines, estrenat.

Tot i la impurificació posterior del seu art —fenomen també observat altres vegades—, Carmen Amaya assolí fama justa; fama, encara, universal. També aquest serà el cas del "Teatre de màscares i moviment" d'Albert Vidal i Cee Booth. Per les limitacions pròpies del gènere, la projecció no podrà tenir ara la mateixa dimensió experimentada en el cas de la gitaneta. Però Albert Vidal i Cee Booth faran aviat el primer pas —exactament, el segon— en una carrera que esdevindrà brillantíssima. El "Teatre de màscares i moviment" que presenten està destinat a tenir l'acollença millor.

Per això podem afirmar tal com féu Sebastià Gasch ja fa molts anys: hem assistit al naixement de dos grans artistes, artistes que, molt millor que d'altres, esdevindran ben aviat, per la puresa d'escola, per la precisió interpretativa, per la fantasia, populars.

JORDI ELIAS

GERONA

N.º 217 Año V
30 Agosto 1969